

CHESSIE

3.90

CHESAPEAKEKERHO - CHESAPEAKEKLUBBEN r.y.

TOIMIHENKILÖT - FUNKTIONÄRER

HALLITUS

Puheenjohtaja

Anita Soinjoki

Suonotkontie 4 A, 00630 Helsinki, puh. 90-746 225

Varapuheenjohtaja

Irma Koponen

Kaskenkaatajantie 16 A 15, 02100 Espoo, puh. 90-466 098

Sihteeri

Pirjo Suominen

Kalakontintie 2 G, 02240 Espoo, puh. 90-881 795

Muut jäsenet

Gun Holmström

Sudenkaari 45 as 26, 02580 Siuntio as, puh. 90-262 580

Marja-Liisa Koivunen

Porslahdentie 12 as 8, 00960 Helsinki, puh. 90-317 171

Reija Kaheinen

Susitie 18 A 2, 00800 Helsinki, puh. 90-755 7420

Rahastonhoitaja

Solveig Bergman

Suonotkontie 4 B 20, 00630 Helsinki, puh. 90-746 534

POSTISIIRTOTILI No. 424 54 - 7

CHESSIE -lehti

Päätoimittaja
Anita Soinjoki

Toimittaja
Irma Koponen

ILMOITUKSET

1/1 sivu mk 50,-
1/2 sivu mk 30,-
1/4 sivu mk 20,-
kuvien rasterointi
ä mk 15,-

P Ä Ä K I R J O I T U S

Vuosi lähestyy loppuaan ja on todettava, että tämä vuosi on chessien kohdalla ollut kohtalaisen toimintatäyteinen. Kokeissa ja näyttelyissä on käyty ja varsinkin näyttelyissä on tullut hienoja sijoituksia. Tosin vanhan on myönnettävä, että tuomarivalinta monessa näyttelyssä on ollut suuri pettymys. Chessiet laskeetaan näyttelyissä ryhmään "muut noutajat", johon kuuluvat myös kiharat ja tollerit sekä usein sileäkarvaiset. Tässä ryhmässä on useimmiten niin vähän osallistujia, että se annetaan ikään kuin täytteenä tuomareille, joilla ei ole "tarpeeksi" koiria muuten. Toki on myönnettävä, että näyttelytoimikunnille tulisi aivan liian kalliiksi ja hankalaksi hankkia oma tuomari joka rodulle ja tietysti tuomarilla, joka arvostelee on "oikeudet" arvostella kyseessä oleva rotu. Hän on saanut siihen riittävän peruskoulutuksen ja useimmiten myös jatkokoulutusta. Mutta riittääkö hänellä mielenkiintoa ja aikaa ylläpitää ja täydentää tietoaan? Noutajakoira-rotuja on kuusi ja kahden suurimman rodun kehityksen seuraaminen vaatii varmasti paljon. Kolme pienintä rotua; chessiet, kiharat ja tollerit jäävät auttamattomasti lapsipuolen asemaan. Tuntuu melko toivottomalta seistä kehässä arvosteltavan koiran kanssa, kun tuomari arvostelun loppupuolella kysyy: "Niin, oliko tämä nyt narttu vai uros?" !!

Entäpä tilanne, jolloin kehässä oli kaksi todella hyvää koiraa; jännittävää, kummasta tuomari pitäisi enemmän? Lopputulos oli, että toinen sai kaiken mahdollisen, toinen taas kakkosen. Varsinaista syytä kakkoseen ei ilmennyt arvostelulipukkeesta. Joskus tulee miettineeksi, josko tuomari edes lukee rotumääritelmän ennen arvostelua. "Harottavat varpaat" (rotumääritelmän mukaiset jäniksenkäpälät) ja "notkoselkä" (rotumääritelmän mukaan joko takakorkea tai suora selkä) ovat tuomarien käyttämiä termejä, jotka ovat saaneet minut näkemään punaista. Entäpä tuomari, joka antoi sertin eräälle urokselle! Muutama kuukausi myöhemmin sama tuomari oli sitä mieltä, ettei serttiä voi valitettavasti antaa kyseiselle urokselle, sillä koiralla oli aivan liian iso valkoinen läiskä rinnassa. Minua harmittaa yhtä lailla, kun erinomainen yksilö saa sertin ja arvostelussa kerrotaan, että se sai palkintonsa esim. kauniin päänsä takia ja pää itse asiassa onkin koiran huonoin kohta - tai kun kakkosen arvoinen koira saa kakkosen karkean turkkinsa takia ja turkki itse asiassa onkin koiran paras ominaisuus. Molemmat koirat saivat oikean palkinnon, mutta väärästä syystä. Selvä osoitus siitä, että rotua ei tunneta tarpeeksi. Eräs ulkomuototuomari huomauttaa minulle aina siitä, että chessieitä ei näy tarpeeksi näyttelyissä.

Nykyiset ja mahdolliset tulevat tuomarit eivät näe tarpeeksi monta koiraa voidakseen oppia tuntemaan rodun paremmin. Tässä hän on tietysti oikeassa. Huono puoli on se, että meitä on kovin vähän. Niiden chessieomistajien, jotka ovat koiriensa kanssa kiertäneet näyttelyitä ja saaneet valionarvoon vaadittavat sertit, on melko vaikea motivoida itseään jatkamaan tätä näyttelyssä käyntiä vuosi vuoden jälkeen. Kuitenkin koiria on aina saapunut kiitettävän monta silloin, kun meillä esim. jossain erikoisnäyttelyssä on ollut jalostusryhmän toivoma kotimainen tai ulkomainen tuomari.

Sama koskee Chessietreffejä; osallistujia on joka vuosi ollut enemmän. Meidän treffimme ovatkin paras mahdollinen tilaisuus tutustua rotuumme ja toivotamme luonnollisesti kaikki kiinnostuneet tervetulleiksi mukaan. Omalta kohdaltamme meidän tulisi kuitenkin varoa liikaa eristäytymistä. Chesapekelahdennoutaja on liian monelle noutajakoiraaharrastajallekin varsin epämääräinen käsite. Kun taipumuskoesääntöjä aikoinaan uusittiin, kaikki noutajakoiraerodut ikään kuin laitettiin samaan pinoon. Rotukohtaisia eroja ei ollenkaan huomioitu. Asiaan saatiin kuitenkin korjaus, mutta nyt kun säännöt jälleen ovat korjauksen alla, oli tapahtumassa aivan sama erehdys uudestaan. En voi käsittää, miksi jotkut välttämättä haluavat käyttää yleistävää termiä "NOUTAJA", kun kysymyksessä todellakin on kuusi erinäköistä ja eriluonteista rotua.

Saadaksemme rotumme tunnetuksi, meidän on osallistuttava paikallisiin koulutuksiin ja kerhoiltoihin sekä taipumuskokeisiin. Meidän on mentävä mukaan katsomaan metsästyskokeita ja opittava, jotta voisimme itsekkin joskus osallistua. Meillä on monta hyvää ulkomuototuomaria Suomessa; ilmoittautukaamme näyttelyihin, niin virallisiin kuin epävirallisiin. Ellemme tiedä, tuntee ko tuomari meidän rotuamme niin ainahan voi kokeilla kepillä jäätä! Ihmiset tuntuvat tietävän chessieistä sen, että ne ovat itsepäisiä ja vahtivat omaisuuttaan. Selittäkäämme heille, miksi näin on. Kertokaamme, että chesapekelahdennoutaja on sekä rakenteeltaan että luonteeltaan täydellisen sopiva siihen tehtävään, johon se on luotu: kumppaniksi ja apuriksi vesilinnunmetsästyksen vaikeissa olosuhteissa. Esimerkkinä noutajarotujen välisistä eroista voin kertoa, että kun labradori kehitettiin Englannissa sikäläiseen metsästystapaan sopivaksi ja aatelisten toveriksi, chessie puolestaan kehitettiin Amerikassa yksinäisen, käyhän, metsästäjämällä elantonsa hankkivan miehen korvaamattomaksi työkaluksi. Eri noutajaro- duista löytyy varmaankin jokaiselle sopiva ja omasta puolestani voin vain sanoa: Eläköön se pieni rotujen välinen ero!

HYVÄÄ SYKSYN JATKOA

Anita Soinjoki

K O K O U S K U T S U

CHESAPEAKEKERHO - CHESAPEAKEKLUBBEN R.Y:n

YLIMÄÄRÄINEN KOKOUS

PIDETÄÄN 12.12.1990 KLO 17.30 ALKAEN

ANITA SOINJOELLA, SUONOTKONTIE 4 A, 00630 HKI

Kokouksessa käsitellään sääntömuutosehdotus, joka koskee kerhon sääntöjen 5 §:ää: "Yhdistyksen toiminta- ja tilikausi on kalenterivuosi. Yhdistyksen tilit tarkastaa kaksi (2) vuosikokouksen valitsemaa tilintarkastajaa."

Sääntömuutosehdotus 5 §:ään: "Yhdistyksen toiminta- ja tilikausi on vuosi. Yhdistyksen tilit tarkastaa kaksi (2) vuosikokouksen valitsemaa tilintarkastajaa."

Muita asioita ei kokouksessa käsitellä.

T E R V E T U L O A

H A L L I T U S

VALOKUVAUSKILPAILU

Julistamme jälleen muutaman vuoden tauon jälkeen valokuvauskilpailun. Tarkoituksena olisi saada paljon käyttökelpoisia kuvia lehteämme koristamaan. Käydessäni chessieihmisten luona, olen saanut kurkistaa perhealbumeihin ja hämmästykseni nähnyt monta todella hyvää chessiekuvaa. Jostakin syystä nämä kuvat eivät ole koskaan tulleet lehteen asti (tai edes kasvattajalle...?). Toivottavasti tämä kilpailu kannustaa teitä lähettämään kuvanne meille.

Kilpailu on jaettu neljään luokkaan ja osallistua saa niin moneen luokkaan niin monella kuvalla kuin haluaa. Luokat ovat:

1. Muotokuvat (pää- ja seisomakuvat)
2. Toimintakuvat: A. metsästyskuvat
B. muut (leikki- ja hyppykuvat tms.)
3. Kuvasarjat (kuvat muodostavat yhtenäisen kertomuksen)
4. Jumbokuvat (uskomattomimmat epäonnistumisenne)

Dia-, värinegatiivi- ja mustavalkoiset kuvat ovat kaikki tervetulleita. Kirjoita kuvan taakse tai paperilapulle nimesi ja mihin luokkaan kuvalla osallistut. Osallistumisaikaa on runsaasti; viimeinen palautuspäivä on 15.1.1991.

Kuvat arvostelee puolueeton ja pätevä raati, johon kuuluvat seuraavat asiantuntijat: EEVA RAUTALA ja ANITA SOINJOKI.

HUOMIO! Toimitus pidättää itsellään oikeuden pitää kuvat ja tarvittaessa myös julkaista ne kuvaajan nimi mainittuna. Kilpailun voittajat niittävät kunniaa ja mainetta ja pieniä palkintojakin on luvassa. ROHKEASTI MUKAAN.

PS. Löytyykö joukostamme kuvauksesta innostuneita lapsia? Tarvittaessa voimme perustaa oman sarjan heille.

HUOM! KAIKKI MUKAAN. HUOM! KAIKKI MUKAAN. HUOM! KAIKKI MUKAAN. HUOM!

★ JOULUTERVEHDYKSET ★

Toimitus toivoisi teidän kaikkien tänä vuonna olevan mukana Chessie -lehden joulunumeroa tehtäessä. Jotta lehdestämme tulisi mahdollisimman näyttävä, toivomme teidän lähettävän joulutervehdyksen mielellään kuvalla varustettuna.

Tervehdyksen laatiminen ei ole kovinkaan vaikeaa. Se tehdään A4-kokoiselle valkoiselle paperille sen kokoiseksi kuin haluaa (1/1 sivu, 1/2 sivu tai 1/4 sivu). Molemmille sivuille sekä yläreunaan jätetään 1,5 cm marginaali, alareunaan 2 cm marginaali. Teksti voi olla joko kirjoituskoneella kirjoitettu tai siirtokirjaimia käyttäen tehty. Siirtokirjaimia saa ostaa hyvin varustetuista paperikaupoista ja tavarataloista.

Valokuvat voivat olla joko mustavalkoisia tai värikuvia. Niiden ei tarvitse olla ns. näyttelykuvia, tilannekuvat käyvät yhtä hyvin. Metsästystilanteessa otettuja kuvia olisi hauska saada mukaan. Liian tasasävyisiä kuvia ei kuitenkaan kannata käyttää. Kuloheinän värinen koira syksyinen kaislikko taustanaan ei erotu kovinkaan hyvin.

Ellette itse halua tehdä joulutervehdystänne, se ei saa olla esteenä osallistumisellenne. Kääntykää luottamuksella meidän puoleemme! Lähettäkää haluamanne teksti ja kuvat meille, ilmoittakaa minkä kokoisena ja millä tekstityypillä haluatte tervehdyksenne, niin toimitus laatii sen.

Hinnat: 1/1 sivu mk 50,- Ei-jäseniltä peritään
 1/2 sivu mk 30,- kaksinkertainen hinta
 1/4 sivu mk 20,-
Kuvien rasterointi mk 15,-/kuva
Siirtokirjaimet mk 5,-/kuva

ILMOITUSTEN VIIMEINEN JÄTTÖPÄIVÄ ON 5.12. 1990 JA NE OSOITETAAN ANITA SOINJOELLE.

Lisätietoja antavat puhelimitse: Irma Koponen ja Anita Soinjoki. Osoitteet ja puhelinnumerot löytyvät toimihenkilösivulta.

Vielä ei ollutkaan talviunien aika! Mars ulos ottamaan kuvia chessiestäsi ja sen jälkeen joulutervehdystä laatimaan! Muista, että Chessie-lehti lähetetään muihin pohjoismaihin, USA:han ja Englantiin. Joten tämä on hieno tilaisuus osoittaa kerhomme toimintakyky ja esitellä koiriamme muiden maiden chessieväelle.

Paikka: Aitoon Emäntäkoulu, Aitoo
Aika: 7.7.1990 alkaen klo 17.30
Läsnä: 14 kerhon jäsentä

- 1 § Kerhon puheenjohtaja avasi kokouksen toivottaen kaikki tervehdulleiksi.
- 2 § Valittiin kokouksen puheenjohtajaksi Gun Holmström ja sihteeriksi Irma Koponen.
- 3 § Todettiin kokouksen laillisuus.
- 4 § Valittiin pöytäkirjan tarkastajiksi Reija Kaheinen ja Raimo Lehtinen.
- 5 § Hyväksyttiin yksimielisesti hallituksen vuosikertomus, varainhoitokertomus ja tilintarkastajien lausunto.
- 6 § Päätettiin yksimielisesti myöntää hallitukselle tili- ja vastuuvapaus.
- 7 § Valittiin hallituksen puheenjohtajaksi Anita Soinjoki seuraavaa toimintavuotta varten. Hallituksen erovuorossa olevia jäseniä Gun Holmströmiä ja Marja-Liisa Koivusta ehdotettiin jatkamaan seuraavat kaksi (2) toimintavuotta. Ehdotus hyväksyttiin yksimielisesti.
- 8 § Valittiin kaksi tilintarkastajaa Eeva Kotilainen ja Päivi Pirnes. Heidän ensimmäiseksi varamieheksensä valittiin Sanna-Kaisa Järvinen ja toiseksi varamieheksi Eeva Aurelius.
- 9 § Valittiin treffitoimikunnan kokoonkutsujaksi Anita Soinjoki ja jäseneksi Reija Kaheinen. Huoltojoukkojen kokoonkutsujaksi päätettiin valita Päivi Pirnes. Riistatoimikunnasta valittiin vastaamaan Matti Heino ja Raimo Lehtinen.
- 10 § Hyväksyttiin toimintasuunnitelma ja talousarvio alkavalle toimintavuodelle.
- 11 § Hyväksyttiin hallituksen esitys pitää varsinaiset jäsenmaksut ja perhejäsenmaksut ennallaan.
- 12 § Hyväksyttiin hallituksen esitys muutoksesta kerhon sääntöjen 5 §:ään:
Lause "Yhdistyksen toiminta- ja tilikausi on kalenterivuosi" hyväksyttiin muutettavaksi "Yhdistyksen toiminta ja tilikausi on vuosi".
- 13 § Todettiin että muita kokouksen hyväksyttäviä asioita ei ollut.
- 14 § Puheenjohtaja päätti kokouksen klo 18.30.

Pöytäkirjan vakuudeksi:
Helsingissä 31.8.1990

Gun Holmström
puheenjohtaja

Irma Koponen
sihtööri

Reija Kaheinen

Raimo Lehtinen

C H E S S I E T R E F F I T 1 9 9 0

Ollako vai eikö olla - kas siinäpä vasta pulma tänä vuonna chessietreffejä suunniteltaessa. Mikähän kumma siinä on, että meitä koiraihmiä vainotaan aina parin vuoden välein mitä ihmeellisimmillä taudeilla. Muuta vuosi sitten rabies oli tuhota harrastusmahdollisuutemme. Tänä vuonna ongelman nimi oli penikkatauti. Kennelliitto kielsi - kuten tiedätte - keväällä kaikkien epävirallisten koiratapahtumien pidon ja Chessiekerhon hallitus oli melkoisen pulman edessä. Kaikki oli jo järjestyksessä treffejä varten; paikka varattu, emäntä hankittu, Marianne Johansson, joka oli tulossa kouluttajaksemme oli jo ostanut lentolippunsa. Treffien peruuttaminen olisi tiennyt taloudellista katastrofia kerholle. Ollisimme joutuneet maksamaan esim. Mariannen lentolipun ja kuitenkin ilmoittautumismaksut olisivat jääneet saamatta. Toisaalta tuntui ikävältä, että jokavuotinen perinteeksi muodostunut tapaamisemme jäisi pois, toisaalta ajatus penikkataudista kauhistutti. Loputtomien keskusteluiden ja lukemattomien puhelinsoittojen jälkeen päädyimme kompromissiin: treffit pidettäisiin, mutta teorialuonteisina. Koirat saisi ottaa mukaan ellei niille löytyisi hoitajaa, mutta VAIN MIKÄLI ROKOTUKSET OLISIVAT UUSIEN MÄÄRÄYSTEN MUKAISET. Onneksi chessieihmiset olivat huolehtineet koiriensa rokotuksista hyvin. Pelkäsimme myös, että osanottajia olisi vain murto-osa edellisvuotisesta lukumäärästä, mutta ilahduttavan moni halusi osallistua epätavallisesta tilanteesta huolimatta.

MARIANNE JOHANSSON

Perjantai-illan vietimme perinteiseen tapaan saunoen ja kuulumisia vaihtaen. Marianne oli jälleen tuonut mukanaan videofilmejä, jotka oli kuvattu Tanskassa ja Englannissa ja niitä katsottiin mitä suurimmalla mielenkiinnolla.

Lauantaina aamupäivällä saimme kuulla ruotsalaisista metsästyskokeista ja iltapäivällä Gun Holmström piti esitelmän koiran anatomiasta ja kertoi mihin ulkomuototuomari kiinnittää huomiota koirassa. Chesapekelahdennoutajan rotumääritelmä käytiin läpi ja lopuksi jokainen sai itse arvostella koiransa juuri oppimansa perusteella. Tähän tilaisuuteen osallistui myös "ulkomuototuomarioppilas" Kirsi Nieminen, joka väitti että hän ensimmäistä kertaa elämässään näkee näin monta chessietä yhtä aikaa. On hauskaa, että rotuamme kohtaan osoitetaan näin paljon kiinnostusta ja toki toivotamme kaikki kiinnostuneet tervetulleiksi vastedeskin.

Sunnuntaina tiukka otteemme lipsui hieman. Päätimme uskaltautua kokeilemaan käytännön noutoharjoituksia - yksi koira kerrallaan. Marianne kävi siis kaikki koirat läpi yksitellen ja oli suorituksiin erittäin tyytyväinen. Hänestä oli tapahtunut ilahduttavan paljon edistystä sitten vuoden 1988, kun hän viimeksi kävi täällä. Lopuksi hän halusi palkita parhaan koira/ohjaaja -parin ja se palkinto meni Saaralle ja Matti Heinolle. Minun on myönnettävä, että harvoin olen nähnyt ohjaajaa, joka on valmis tekemään niin paljon koiransa onnistumisen eteen. Mainittakoon, että kyseisen parin suoritus tallioitiin videofilmille, joka on nähtävissä esim. joulujuhlissa.

MATTI HEINO JA SAARA

Toinen pari, joka herätti ansaittua huomiota oli Marko Koponen ja Reggae. Marko oli jo alkukesästä, ilmeisesti Batmania leikkiessään tehnyt muutaman metrin ilmalennon ja istui nyt pyörätuolissa molemmat jalat murtuneina.

Treffejä ja harjoituksia ei kuitenkaan sopinut jättää väliin, joten hän ohjasi koiransa pyörätuolista käsin. Reggae totteli kuin unelma ja toimi todella hyvin. Muutkin koirat tottuivat nopeasti niiden mielestä varmasti melko omituiseen hökötykseen. Markon äitimuori Irma ja muut katsojat saivat sen sijaan kokea ylimääräistä sydämentykytystä seuratessaan Markon porhaltamista metsässä yli kantojen ja kivien - välillä yhden pyörän varassa noin 45 asteen kulmassa.

Nämä treffit olivat erilaiset kuin ennen myös siinä mielessä, että me ensimmäistä kertaa jouduimme suunnittelemaan ruokalistan ja hankkimaan kaiken ruuan itse sekä vielä kuljettamaan sen Helsingistä Aitooseen. Totuuden nimessä on sanottava, ettemme ikinä olisi suoriutuneet tehtävästä ilman ulkopuolista apua. Sitä saimme kolmelta taholta: ensinnäkin emäntä SIRKKA SIMOLALTA, joka suunnitteli ruokalistan, laski tarvittavat määrät sekä hinnan annosta kohti, juoksi kanssamme ostoksilla sekä valmisti herkulliset ateriat alusta loppuun yksin. Suurkiitos Sirkkis - toivottavasti saamme toistekin pyytää ammattitaitoista apuasi. K-valinta Kaheinen auttoi myös kerhoa ruoka-aineiden hankkimisessa, josta lämmin kiitos kauppias ARVO KAHEISELLE. Kuljetusongelmasta emme olisi selvinneet ilman OY AUTO-BIL AB:n vaihtoauto-osastoa. Vaihtoauto-osaston päällikkö NISSE EKBERG järjesti pakettiauton käyttöömme treffien ajaksi.

MARKO KOPONEN JA REGGAE

Nämä treffit olivat tavallaan vain varjo edellisten vuosien treffeistä. Näytelyä ja varsinaista metsästystä emme voineet pitää. Kaipasimme myös "Oulun alaosaston" osaottajia. Toisaalta tunnelma oli lämminhenkinen ja tilanteesta otettiin kaikki mahdollinen irti. Tämä oli tilaisuus, jossa otettiin vauhtia ensi vuoden treffeille, joiden eteen jo nyt teemme lujasti töitä. Niille treffeille toivomme KAIKKIEN AIKOJEN RUNSAINTA OSANOTTOA, OVATHAN NE 10-VUOTISJUHLAMME, mutta siitä enemmän myöhemmin. Vielä kerran lämmin kiitos teille, jotka teitte tämän kesän treffeistä niin onnistuneet.

Anita Soinjoki

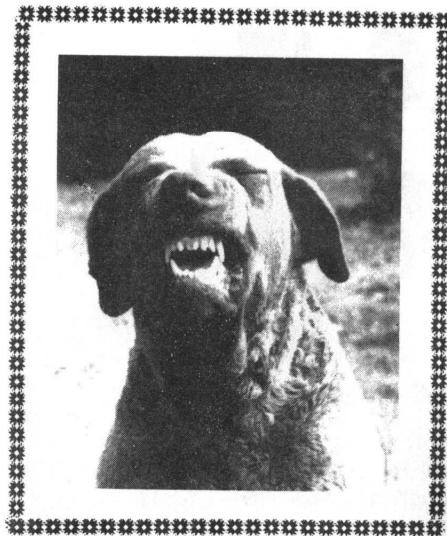
J O U L U J U H L A T

KAIKKI MUKAAN +++ KAIKKI MUKAAN +++ KAIKKI MUKAAN +++ KAIKKI MUKAAN

PIKKUJOULUT VIETETÄÄN TÄNÄ VUONNA KESKIVIIKKONA 12.12.90 ALKAEN KLO 19.00
ANITA JA RAIMO SOINJOELLA OSOITTEESSA: SUONOTKONTIE 4 A, 00630 HELSINKI,
PUHELIN 90-746 225.

HUOM! HUOM! OHJELMASSA ENSIN SÄÄNTÖMUUTOSEHDOTUKSEN KÄSITTELY, SEN JÄL-
KEEN PUURON SYÖNTIÄ, KAHVIN JUONTIA, Keskustelua ja mukavaa yhdessä
OLOA. OTA MUKAASI PIENI LAHJA PUKIN KONTTIIN JA PALJON JOULUMIELTÄ.

ILMOITTAUTUMINEN EI OLE PAKOLLINEN, MUTTA SUOTAVAA.

TERVETULOA +++ TERVETULOA +++ TERVETULOA +++ TERVETULOA +++ TERVETULOA

PYÖRÄTUOLILLAKO CHESSIETREFFEILLE?

Kyllä vain. Mikäpä meitä suomalaisia lannistaisi, kun kuulemani ja oman toteamani mukaan menemme vaikka läpi tulen ja harmaan kiven, jos tilanne vaatii. No, sananlaskut sikseen ja katsotaan miten kaikki oikein tapahtui.

Tämä kokemus sai alkunsa, kun luulin ettei maan vetovoima imaisisi minua niin räväkästi kohti lämpökeskuksen tasaista, mutta epämiellyttävän kovaa kattoa savupiipusta, jossa hetki sitten olin ollut. Tämä luulo meni hyvin pahasti pieleen ja niin meni toinenkin kun vielä kuvittelin nousevani pystyyn ja käveleväni vuoden 90 kesänä. Huomattuani toivottoman tilanteen aivan toivottomaksi aloin kurkku suorana huutaa ystävillemi, jotka ihmetelivät alhaalla, että soittakaa nyt ihmeessä palokunta ja ambulanssi, että tämä törppö pääsee sairaalaan. Siellä, steriilissä paikassa jossa makaan vuoteella korisee vanha mies vieressäni hoitajan huutaessa hänen nimeään ja toisen hoitajan pumpatessa minut täyteen särkylääkettä, ajattelen: "Mitenkähän ne tämän kesän Chessietreffit nyt sujuvat, rullaten vai ei rullaten - saati sitten se etelänmatka?" No, minun onnellani Chessietreffit menivät rullaten ja etelänmatka peruttiin.

Chessietreffit hämmöttävät jo muutaman päivän päässä ja perheemme kanssa olemme aivan hermona, kun emme osaa päättää menemmekö vai emme. Intoa minulla kyllä riittää vaikka millä mitalla, kun on istunut ja maannut päivät pitkät neljän seinän sisällä mitään tekemättä. Mutta ongelmia on: peseytyminen, vessassa käynti, autokyyti, minne pyörätuoli ym.

Valitsemme hankalamman, mutta ehdottomasti oikean vaihtoehdon: LÄHDEMME. Tämä ruho jota kannan ei normaalisti tuota vaikeuksia, mutta jos asuu neljännessä kerroksessa eikä ole hissiä, vaikeuksia tulee. Saan kuitenkin kantajat, joista toinen sattuu olemaan Anitan mies Raimo ja toinen tuttu kaveri. Tämä kaveri olikin sen verran riski mies, että kaappasi minut reppuselkään ja kantoi yksin alas autoon ja toivotti rattoisaa viikonloppua. Matka alkoi minun maatessani auton takapenkillä, Reggae etulattialla ja Mollan seuratussa silmä tarkkana liikennettä Raiman kanssa pakettiautossa, jossa myös pyörätuolini oli.

Tultuamme perille Aitooseen ennen Raimoa ja pyörätuoliani, oli minun pakko raahautua maata pitkin talon viereen penkille istumaan, jonka seurauksena toiseen kipsiin tuli reikä. Ei suuri, mutta silti tuntuva. Siinä vastaillessani muiden kysymyksiin mitä oli sattunut, saapui Raimo ja pyörätuolini, joten treffit saattoivat minun osaltani viimein alkaa.

Liikkuminen talon edustalla ei tuottanut vaikeuksia, mutta kun sisään piti päästä niin piti siinä olla liian korkea kynnyks. Mutta ei siinä sormi suussa jääty ihmettelemään, vaan me Raimon kanssa kyhäsimme luiskan, jota pitkin oli helppo kulkea ylös ja alas. Mäki taas, joka johti alas ruokalaan oli varmaan itse pirun tekemä koska se oli kalteva ja täynnä kuoppia sekä löysää hiekkaa ja siinä tarvittiin aina auttajaa. Samoin ruokalan rappusissa. Taisi olla lauantai, kun menin myöhemmin aamiaiselle ja kun piti lähteä pois, olivat kaikki jo menneet ylös talolle. En viitsinyt ruveta huutamaan ja siinä ihmetellessäni päätin yrittää mennä kerrankin yksin.

Eli ei muuta kuin pyörätuolista pois ja pyörätuoli kainaloon ja rappuset alas takapuolta apuna käyttäen. Sen verran vaivalloista se oli, että olin tyytyväinen kun kukaan ei ollut kuuntelemassa rumaa kielenkäyttöäni. Vielä oli mutka matkassa - nimittäin mäki, jota en ollut aikaisemmin pystynyt menemään ylös yksin. Mutta ei muuta kuin rullaten vaan ja ylöshän minä pääsinkin sillä suomalaisella sisulla. Ihmetytti vähän, kun seuraavalla kerralla ei ollut toivoakaan päästä edes puoleen väliin mäkeä omin voimin.

Muuten kaikki sujui kuin rasvattu. Koiran kanssa oli yllättävän hyvä treenata, vaikka normaalin kontaktin saanti oli tietysti vaikeaa. Rantatyökentelykin oli hienoa, vaikka en nähnytkaan mitään. Kaikin puolin treffit onnistuivat osaltani oikein hyvin ja kiitän kaikkia kannustuksista ja eritoten niitä, jotka kantoivat tai työnsivät minua paikasta toiseen.

Tätä kirjoittaessani olen jo päässyt eroon kipseistä ja kävely sujuu jo melko normaalisti ja se tuntuu todella hienolta.

Chessieväelle kaikkea hyvää ja rattoisaa vuoden loppua.

Marko Koponen

H A A S T E

HYVÄT YSTÄVÄT, TÄMÄ ON HAASTE!

Hallitus haastaa KAIKKI CHESAPEAKEKERHON JÄSENET mukaan hyväntekeväisyyskeräykseen, jonka kohteena olemme ME - niin juuri - myös SINÄ ja SINUN KOIRASI.

Ehkäpä meillä olisi syytä hieman selvittää, mistä on kysymys. Maaliskuussa 1981 perustimme kerhon nimeltä Chesapeakekerho-Chesapeakeklubben. Siitä ikimuistoisesta illasta tulee kuluneeksi KYMMENEN VUOTTA ensi vuonna. Hallitus haluaisi juhlia tätä merkivuotamme oikein perusteellisesti. Suunnitteilla on esim. uusien kerhopaitojen hankkiminen ja paljon muita uudistuksia. Pääasialliset juhlallisuuksimme tulisi kuitenkin itseoi-keutetusti keskittää CHESSIETREFFEIHIN. Tärkeintä meistä olisi, että mahdollisimman moni pääsisi osallistumaan - eli myös ne jotka ovat syystä tai toisesta olleet poissa aikaisemmin. Haluaisimme järjestää juhlailallisen sekä juhlanäyttelyn, joka löisi kaikki aikaisemmat näyttelyt osallistumismäärällään. Tuomariksi näyttelyyn haluaisimme mieluiten jonkun amerikkalaisen chessiekasvattajan. Ellei se onnistu, yritämme saada kasvattajan Englannista tai muualta Euroopasta. Kaikki on toistaiseksi suunnitteluasteella, mutta on selvää että moinen juhlinta maksaa paljon enemmän, kuin mihin kerholla on varaa. Hallitus istui iltaa Irmalla ja kolistelimme viisaat kallomme yhteen niin, että kipinät lentelivät, kunnes Marko sai neronleimauksen: järjestäkäämme kirpputori - hän jylisi. Ehdotus saavutti välitöntä kannatusta muissa.

Tulemme siis täällä pääkaupunkiseudulla järjestämään moisen ainakin kaksi kertaa; ainakin yksi nyt syksyllä ja ehkä sitten yksi keväällä. Kaikki lähistöllä asuvat ovat tervetulleita lahjoittamaan meille tavaraa. Te, jotka asutte kaupempana, voitte osallistua järjestämällä oman "kirpputorin" tai tekemällä pieniä hanttihommia, josta saadun palkan lahjoitatte kerhon tilille 10-vuotisjuhlarahastoon.

MITEN ON OULUN PORUKKA?! OTATTEKO HAASTEEN VASTAAN? Haluamme ehdottomasti nähdä teidät ensi vuonna treffeillä. Järvenpään seudulla asuu muutama perhe, joita ei vähään aikaan ole näkynyt. Muistaaksemme perheiden tyttäret olivat

aikoinaan innokkaita osallistumaan kaikenlaiseen rakentavaan toimintaan mm. leipomalla herkullisia pipareita. Helsingistä itäänpäin katsottuna tulevat mieleemme sellaiset paikkakunnat kuin Porvoo, Ruotsinpyhtää, Lappeenranta ja Mikkeli. Länteenpäin taas Turku, Rauma ja Raahe vilahtavat mielessämme. Salosta onkin jo luvassa lahjoituksia: maitotaloustuotteitako?? Suoraan pohjoiseen katsoessamme näemme sielujemme silmillä Tampereen ja Sodankylän. KAIKKI MUKAAN KERÄYKSEEN! Näyttäkäämme muille suuremmille ja varakkaammille kerhoille, mitä pieni melkein pelkästään yhteishengen voimin toimiva kerho voi saada aikaan.

Mikäli teillä on mielipiteitä tai jotakin kysyttävää, ottakaa yhteys kehen tahansa hallituksen jäseneseen.

Ylpeydellä voimme ilmoittaa, että rahastoon on jo ansaittu 250,- siitä hyvästä, että hallitus suoritti pienen maalausurakan.

PALJON KEKSELIÄISYYTTÄ JA ONNEA MATKAAN

TOIVOTTAA HALLITUS

PS. Ensimmäinen kirpputori oli 10.11.90 ja tuotto oli n. 1.800,- mk. Seuraava pidetään 15.12. 90. TAVARAA JA LEIVONNAISIA TARVITAAN. Yhteys kehen tahansa hallituksen jäseneseen. IDEOITA! IDEOITA! JA PAIKALLISTA TOIMINTAA!

L A P S E T J A K O I R A T

KESKINÄINEN KUNNIOITTAMINEN

Yleensä lapset ja koirat tulevat erittäin hyvin toimeen keskenään. Edellytyksenä on kuitenkin - kuten niin monissa muissakin yhteyksissä - että he oppivat kunnioittamaan toisiaan. Siihen taas päästään kasvattamalla kumpaakin lajia sen omilla ehdoilla. Vanhemmista siis riippuu, oppivatko lapset suhtautumaan oikein nelijalkaisiin perheenjäseniin., samalla kun aikuiset isännän ja emännän rooleissaan opettavat koiraa suhtautumaan oikein lapsiin.

KOIRA EI OLE LEIKKIKALU

Otetaanpa esiin lapsen asenne. On tärkeää, että he sisimmässään tajuavat ettei koira ole leikkikalua, vaan elävä olento. Jos koira esimerkiksi näyttää haluavan levätä, sen on saatava tehdä se häiritsemättä - se on helppo opettaa lapselle vertaamalla, mitä hän itse samanlaisessa tilanteessa haluaisi toisten tekevän. Samoin menetellään koiran syödessä; nälkäinen lapsi haluaa syödä kaikessa rauhassa - annetaan siis koirankin olla rauhassa ruokakupillaan!

Rinnan sen kanssa, että lapsi saa oppia miten ei saa tehdä, vanhemmat voivat eri tavoin näyttää, mistä koira pitää. Miten ja mistä rapsutetaan, taputetaan ja ehkä halataankin. Jos lapsi on "satuiässä", voivat kertomukset eläimistä ja niiden tunteista antaa hänelle tietoa, joka auttaa häntä ymmärtämään eläimiä paremmin.

LAUMANJOHTAJAT KASVATTAVAT

Lasten ja koirien kasvu-aika on pituudeltaan hyvin erilainen, kuten jo aikaisemmin mainitsimme. Jos oletamme, että lapsi ja pentu tulevat perheeseen samanaikaisesti (tilanne, jota on tietenkin vältettävä), lapsi on vuoden kuluttua yksivuotias ihmislapsi, joka parhaassa tapauksessa on alkanut ryömiä, mutta ei osaa kävellä, ei puhua kunnolla jne.

Koirasta on tuon yhden vuoden aikana ehtinyt kuitenkin tulla jo melkein aikuinen teini-ikäinen. Se alkaa tulla sukukypsäksi ja se etsii paikkaansa perheen arvojärjestyksessä. Isäntinä ja emäntinä meidän on muistettava tuo ero, kun meidän on samanaikaisesti toimittava myös vanhempina. Isäntä ja/tai emäntä ovat laumanjohtajia, joilla on ehdoton yksinoikaus sekä lasten että koiran kasvattamiseen. Koira ei siis saa murista lapselle tai purra häntä, vaikka sellaista saattaakin tapahtua.

Kun koira sitten on saanut lauman jäsenten roolit selville, on hyvin tärkeää, että myös sen omaa roolia kunnioitetaan. Sen on saatava olla mukana täysiarvoin-

sena perheenjäsenenä ja se on hyväksyttävä yksilönä. Jos laumanjohtajat ohjailivat asioita ystävällisen ja positiivisen dominoivasti ottaen huomioon kaikki perheenjäsenet, tuloksena on useimmiten hieno kasvuympäristö sekä lapselle että koiralle.

YHTEENKUULUVAISUUDEN MERKITYS

Jos lapsi oppii kunnioittamaan koiraa ja koira suhtautumaan lapseen oikealla tavalla, tuloksena on siis useimmiten kummankin osapuolen syvä positiivinen tunne. Koiran - meidän mittapuumme mukaan lyhyt elämä - tulee rikkaammaksi ja iloisemmaksi ja lapsillemme kodin turvallisuus saa vielä yhden ulottuvuuden. Monet aikuiset kuvailevat lämpimästi lapsuutensa ympäristöä, missä perheen koira esitti tärkeää osaa. Yksi koiran tehtävistä saattoi esimerkiksi olla toimiminen niiden erehdysten eräänlaisena purkauskohteena, joita vanhemmat joskustekivät - ainakin lapsi koki ne sellaisiksi. Jos isä oli epäoikeudenmukainen ja haukkui syyttä, saattoi aina hakea lohdutusta koiralta. Se "ymmärsi" aina ja ehtoitta, miten "tyhmä" isä oli, nuolaisi ystävällisesti itkettyneen punaisia kasvoja ja tuntui auttavan lohduttomassa ja yksinäisessä tilanteessa. Sen kaltaiset yhteenkuuluvaisuuden tunteet ovat tärkeitä kaikille lajeille, oli sitten kysymys ihmisistä tai eläimistä.

LAPSET JA KOIRAN PUREMAT

Valitettavasti saamme joskus lukea ikäviä lehtiotsikoita siitä, miten koira on purrut pientä tyttöä tai poikaa ja miten koira on sen vuoksi pitänyt lopettaa. Sellaisessa tilanteessa syytetään hyvin usein koiran "huonoja perintötekijöitä" tai "luonnevikoja" ja uskotaan, että sillä on selvitetty koko tapahtuma. Ja voihan se pitääkin paikkansa - muutamassa tapauksessa. Mutta hyvin usein taustalla piilevät syyt ovat aivan erilaisia. Otamme nyt mukaan myös koiran "näkemys" asioista ja yritämme valaista muutamia erilaisia tilanteita.

PELKO JA PUOLUSTAUTUMINEN

Miten voi käydä niin, että ennen niin rauhallinen ja hyvinkasvatettu koira puree yllättäen perheen kolmivuotiaasta lasta? Melkein kaikki elämämme suuret ja pienet selkkaukset johtuvat pelosta ja tässä meillä on taas yksi esimerkki samasta asiasta. Lisäksi on huomattava, ettei tuo koiran kummalliselta näyttävä käyttäytyminen ole suinkaan äkillinen päähänpisto, vaan sitä ovat edeltäneet tapahtumat, joihin me aikuiset emme ole kiinnittäneet huomiota tai joita emme ole tulleet ajatelleeksi.

Kuulemme keittiöstä vaikkapa lapsen leikinhalinää, joka äkkiä muuttuu itkuksi ja kirkumiseksi. Juoksemme hätään, ja siellä kolmivuotias istuu verta vuotava haava käsivarressaan. Tilanteesta voimme päätellä, että koiran hampaat ovat aiheutta-

neet vamman. Emme kuitenkaan reagoineet aikaisemmin, kun lapsi touhusi huoneessa ja hakkasi kattilankansia niin, että koira pelkäsi valtavasti ja ryömi piiloon nurkkaan. Tai kun pienokainen taapersi koiraa kohti suuri leikkikalua kädessä aivan kuin lyödäkseen eläintä. Lopulta koira ei enää voinut hillitä pelkoaan, vaan puri pelkästään puolustautuakseen.

Kuten olemme jo aikaisemmin painottaneet: kunnioituksen on oltava molemminpuolista! Sellaisissa tilanteissa meidän aikuisten on huolehdittava siitä, että sekä lapsen että koiran turvallisuus taataan. Muuten on tosiaankin meidän vikamme, jos koira puree, kun se tuntee itseään uhattavan tai ei pääse pakoon!

SILMIEN ILMAISEMA UHKAUS

Koirien kielisignaaleista kertovassa luvussa kerroimme muuan muassa siitä, miten silmiä käytetään ilmaisemaan uhkaa lajitoverta kohtaan. Koirallemme perheen kaikki yksilöt ovat saman lauman jäseniä, ja ihmisen tuijottava katse voi merkitä samanlaista uhkausta kuin jos katsoja olisi toinen koira. Kaksi-nelivuotiaan lapsen silmät ovat suunnilleen samalla korkeudella maasta kuin tavallisimpien suurehkojen koiriemme silmät. Kun otamme lisäksi huomioon sen, että tuonikäiset lapset katselevat ja tutkivat ympärillään olevaa, niin meillä on tilanne, jonka nämä kaksi lajia kokevat täysin eri tavalla; lapsi, joka lähestyy koiraa suurilla silmillään tuijottaen ja koira, joka näkee laumajäsenen tulevan itseään kohti uhkaavasti tuijottaen (sama koskee myös vieraita lapsia).

Tämä ongelma voi olla vaikea selvittää. Tärkeää on, että koira saa eri tavoin kokea, ettei lapsi merkitse uhkaa. Parasta olisi tietenkin se, että lapsi vaikka "karhu nukkuu" -leikkiä leikkimällä oppisi kääntämään katseensa tai sulkemaan silmänsä koiraa lähestyessään. Tehokkaaksi osoittautunutta makupalamenetelmääkin voidaan käyttää, jotta tilanteesta tulisi entistä myönteisempi. Makupalan on oltava kuitenkin koiralle tosi mieluisa. Anna lapsen ojentaa koiralle vaikka palanen hyvää lihaa tai nokare maksapasteijaa, niin koira oppii vähitellen, mihin pyrimme; tuo pieni lauman jäsen ei olekaan vaarallinen, vaan itse asiassa ihan mukava!

ARVOASEMAN OSOITTAMINEN

Silläkin uhalla, että tämä tuntuisi toistelulta, haluamme taas painottaa sitä merkitystä, mikä arvojärjestyksellä on koiralle. Kun muutama vuosi sitten ostit koiranpennun, saatoit tietämättäsi saada mukaasi erityisen korkeassa asemassa olevan yksilön. Kun tuosta pikkupennusta kasvoi ajan mittaan nuori koira ja sitten siitä tuli täysikasvuinen, sen kannalta oli aivan luonnollista yrittää kii- vetä niin ylös lauman arvojärjestyksessä kuin mahdollista. Koira käsittää luultavasti vaistomaisesti, että laumanjohtajan asemaa se ei pysty saavuttamaan. Mutta entä sitten? Kuka tai ketkä on helpoimmat karkottaa alaspäin ja kenet voi ohittaa? No tietenkin lapset, pienimmät, joilla ei ole omaa luonnollista "painoa".

Entä miten koirayksilöt käyvät arvoasemataisteluitaan? No, yksi ilmaisutapa on juuri hampaiden käyttäminen. Puremavammat eivät ole yleensä kovinkaan vakavia, ehkä naarmu tai hampaanjälki kasvoissa, mutta hysteerisesti itkevää lasta voi olla varsin vaikea rauhoittaa. Määrätietoinen kasvattaminen ja harkittu koulutus voivat kuitenkin poistaa ongelman. Omasta mielestään korkeassa asemassa olevan koiran on opittava ymmärtämään, mikä asema sillä on kotolauman arvojärjestyksessä. Tässä yhteydessä voimme mainita myös ongelman, jonka aiheuttavat jotkut täysikasvuiset koirat, jotka ovat ottaneet tehtäväkseen kasvattaa lapsia demonstraatiopuremilla aivan kuin ne olisivat pentuja. Nämä puremat osuvat silloin usein lapsen käsivarteen tai käteen. Koiran tarkoituksena ei ole yleensä vahingoittaa. Jos se tekisi samalla tavalla karvapeitteiselle lajitoverilleen, verta ei näkyisi lainkaan. Mutta eihän koira käsitä, että "ihmispennut" ovat arempia. Itse naarmu syntyy useimmiten silloin, kun lapsi pelkää pelosta kiskaisee irti ruumiinosan, josta koira pitää kiinni. Tässäkin on ratkaisuna laumanjohtajaroolien ilmaiseminen: vanhemmat ovat ylimpänä arvoasteikossa ja heidän tehtävänsä on kasvattaa lapset.

SYYNÄ SAIRAUS

Lopuksi otamme esille asian, jonka monet varmasti tietävät, mutta jota he ehkä eivät aina tule ajatelleeksi. Sairas tai loukkaantunut eläin puolustautuu sellaista vastaan, jota se pitää uhkana - vaikka tuo uhka aiheutuisi ihmisen hyväntarkoittavasta huolenpidosta. Jos koiramme, joka ei ole koskaan aikaisemmin murissut tai osoittanut puremisaikomuksia, alkaa äkkiä ja syyttä tehdä niin lapsillemme, vie se elänlääkärin tutkittavaksi! Koiramme, aivan kuten me itsekin, voivat sairastua tulehduksiin, jotka eivät näy ulospäin. Me osaamme kertoa, mihin koskee, mutta koiralla ei ole luonnollisista syistä sitä mahdollisuutta. Sellaisia "piilossa olevia" kipuja voi aiheuttaa esimerkiksi korvatulehdus tai anaalirauhasten tulehdus. Jos välitämme nelijalkaisen ystävämme terveydestä, sekä se että me voimme paremmin, jos kipu paikallistetaan ja saadaan poistetuksi.

Lainattu Borzoi -lehdessä 2/90

(Lähde: Renée Sjöberg / Koirien kieli, lyhentänyt Marie Albregt)

54040 / 83858